

LARMA (2) *sb f*

larma (1), **lerma** (1); *larma KochSz; lerma Calep.*

Oba a jasne; e z tekstu nie oznaczającego é.

sg N lerma (1). ◇ A larmę (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

*Wezwanie do gotowości bojowej, zwrócenie uwagi na niebezpieczeństwo, alarm, czasem w formie melodii granej na instrumencie dętym lub wybijanej na bębnie itp. (z włos. *allarme*) (2) : [Lármá/ ex germ. Classicum. *Volck Kkkv.*]*

*larma do czego (1): Bellicum, Cantus ad arma vocans, signum praelii ineundi tuba datum – Lerma do bitwy, pobutka do potknięcia. *Calep* 127a.*

W przeni (1) :

*Zwrot: »uderzyć w larmę« (1): Krol zátym do nich bliżey sie przyfiędzie/ Wízyfcy czekáią/ co nákoniec będzie. *Vderzą w larmę KochSz C3v.**

ZZie